

Arrest

nr. 265 143 van 9 december 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 21 december 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 december 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 juli 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 7 juli 2021.

Gelet op de beschikking van 30 september 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 oktober 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat T. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

"1. Verzoeker dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal), getiteld "niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)",

waarbij zijn huidig derde verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

Blijkens de bestreden beslissing heeft verzoeker naar aanleiding van zijn huidig tweede volgend verzoek om internationale bescherming geen nieuwe feiten of elementen aangebracht, en beschikt het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het Commissariaat-generaal) evenmin over dergelijke elementen, die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

2. Verzoeker verklaart Iraaks staatsburger en een soennitische moslim van Koerdische origine te zijn, geboren op 1 januari 1992 in het dorp Manar van het Tel Kaif-district in Mosul en gehuwd met S. N. S. S. Ongeveer drie à vier maanden na hun huwelijk ontvluchtten zij Manar wegens de dreiging van Daesh. Verzoeker kreeg in Roemenië een beschermingsstatuut op 11 augustus 2017. Op 1 oktober 2017 reisde verzoeker met het vliegtuig vanuit Roemenië naar Charleroi. Bij aankomst in Charleroi werd hij tegengehouden. Er werd hem verteld dat hij een visum nodig had om naar België te reizen. Hij werd gerepatriëerd naar Roemenië. Na aankomst probeerde verzoeker opnieuw om Roemenië te verlaten, ditmaal met de bus. Bij controle van zijn documenten in Hongarije werd hij echter tegengehouden en opnieuw naar Roemenië teruggestuurd. Na zijn terugkomst in Roemenië nam verzoeker contact op met een smokkelaar. Hij wou met de hulp van een smokkelaar naar België reizen en sprak met de smokkelaar af in de stad Timisoara. Bij aankomst nam de smokkelaar hem echter gevangen. Hij hield verzoeker en nog elf andere personen gedurende twee maanden vast in een afgelegen huisje. Hij wou dat hij familie contacteerde om geld te vragen. Verzoeker deed dit echter niet. Na twee maanden slaagden zij erin te ontsnappen door de deur van het huisje in te beuken. Verzoeker keerde terug naar het opvangcentrum en ontdekte dat zijn vrouw in tussentijd was vertrokken. Zij kwam in België aan op 5 november 2017 en diende een asielaanvraag in op 16 november 2017. In het kader van haar asielaanvraag werd een beslissing tot niet-ontvankelijkheid genomen op 24 april 2018. Zelf bleef zij na verzoeker zijn ontsnapping nog vier maanden in Roemenië. Verzoeker werkte voor Arabieren en Koerden in restaurants. Eén van zijn bazen regelde een smokkelaar die hem hielp om naar België te reizen. In België vond verzoeker zijn vrouw en haar broer M. N. S. terug. Hij kwam aan in België op 25 september 2018 en diende een verzoek om internationale bescherming in op 19 oktober 2018. Op 27 februari 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot niet-ontvankelijkheid, gezien hij internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, namelijk Roemenië. Verzoeker diende geen beroep in tegen deze beslissing.

Wel diende verzoeker op 25 maart 2019 een tweede verzoek om internationale bescherming in. Op 28 augustus 2019 verklaarde het Commissariaat-generaal dit volgend verzoek niet-ontvankelijk. Verzoeker diende wederom geen beroep in.

Op 9 november 2020 diende verzoeker huidig, derde, verzoek in. Hij verklaart dat hij en zijn vrouw sinds zijn laatste gehoor apart wonen en dat zijn vrouw bij haar broer woont. Ze zijn wel nog samen maar de situatie is gespannen, verzoeker heeft ze sindsdien nog maar één of twee keer gezien. Deze situatie kan leiden tot een scheiding. Verzoeker woont momenteel op straat. Hij wil geholpen worden om een oplossing te vinden zodat hij terug in vrede kan samenwonen met zijn vrouw. Verzoeker wil ook het recht op werk terugkrijgen. In Irak is daesh nog steeds aanwezig in de regio Mosul. De problemen tussen de Arabieren en Koerden zijn nog niet beëindigd. Verzoeker zijn huis is vernietigd nadat hij het land had verlaten en hij heeft dus geen plaats om naar terug te keren en hij zal er ook niet kunnen werken. Verzoeker heeft er ook geen familie meer, zal er worden bedreigd en verhongeren. Er vinden ook gevechten plaats tussen de PKK en de Peshmerga. Als verzoeker zou terugkeren naar Roemenië zullen ze hem terugsturen naar Irak omdat zijn verblijfsvergunning die voor drie jaar geldig was ergens in 2019 is verlopen. Verzoeker is ook bang voor de smokkelaars. Die hebben hem al eens gevangengehouden en ze vroegen dat hij hen geld zou betalen. Ze zeiden dat hij hen dit nog schuldig was hetgeen niet zo is. Verzoeker leek enkel maar op deze persoon hetgeen ze niet geloofden. Zijn vrouw heeft ondertussen nog driemaal een verzoek ingediend. De verzoeken werden respectievelijk op 26 november 2019, 20 februari 2020 en 23 november 2020 niet-ontvankelijk verklaard door het Commissariaat-generaal en zij diende geen beroep in tegen deze beslissingen.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

“Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen

bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsovertuigend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal op gemotiveerde en pertinente wijze tot de conclusie komt dat verzoeker geen nieuwe elementen aanbrengt die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt. Het is de taak van de verzoeker om zijn verzoek om internationale bescherming te staven en deze regel geldt onverkort wat betreft de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad stelt echter vast dat verzoeker hier in gebreke blijft. Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoeker het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch de Raad stelt vast dat hij in wezen niet verder komt dan het summier herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen en het bekritisseren van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee hij echter de gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Verzoeker betoogt in zijn verzoekschrift dat hij zijn derde verzoek om internationale bescherming indiende bij de Belgische asielautoriteiten en dat hij heeft benadrukt dat hij momenteel op straat slaapt. Naar zijn mening toont dit aan dat hij niet in staat is om zelf te zorgen voor zijn eigen opvang hoewel hij hier reeds meer dan twee jaren verblijft. Hij betoogt verder dat indien hij naar Roemenië zal terugkeren om zijn verblijf daar verder te zetten, hij ook afhankelijk zou zijn van de Roemeense opvangcapaciteiten. Verzoeker verwijst tevens naar en citeert uit algemene informatie waarbij hij aangeeft dat er zeer veel problemen zijn met betrekking tot de opvang van internationaal beschermden in Roemenië.

Vooreerst dient te worden aangestipt dat verzoeker onderhavig beroep niet kan aanwenden als een vorm van beroep tegen de beoordeling (in de beslissing) in het kader van zijn vorige verzoeken om internationale bescherming die definitief zijn geworden. In de mate dat verzoeker hierover louter bijkomende verklaringen aanhaalt die volledig in het verlengde liggen hiervan, wijzigt dit hier niets aan en zijn deze evenmin van aard afbreuk te kunnen doen aan de gedane vaststellingen. Er staan geen beroepsmogelijkheden tegen de eerdere beslissingen van de commissaris-generaal meer open. De Raad benadrukt hierbij tevens dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van nieuw aangevoerde gegevens dient na te gaan of de aangevoerde gegevens "nieuw" zijn in de zin dat zij "de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt", m.a.w. of ze van aard zijn om tot een andere beslissing te kunnen komen dan de weigering van een eerder verzoek om internationale bescherming. De Raad wijst erop dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

De Raad wijst dan ook op volgende motieven van de bestreden beslissing waarin de commissaris-generaal op goede gronden aangeeft: "In voorliggend geval moet worden vastgesteld dat u uw huidig verzoek steunt op de motieven die u naar aanleiding van uw vorige verzoeken hebt uiteengezet. In dit verband dient vooreerst benadrukt te worden dat uw eerste verzoek door het CGVS niet-ontvankelijkheid werd verklaard, gezien u internationale bescherming geniet in een andere EU-lidstaat, m.n. Roemenië. Uw tweede verzoek werd door het CGVS niet-ontvankelijk verklaard daar u zich louter beperkte tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk uw vrees voor uw smokkelaar, en daar uw problemen in België (m.n. dakloosheid en uw vrouw die onvoldoende medische zorgen kreeg) als irrelevant werden beoordeeld wat betreft uw vrees ten opzichte van Roemenië. U hebt hiertegen geen beroep aangetekend bij de RVV en voerde in het kader van uw huidig verzoek evenmin gegevens of elementen aan die een ander licht werpen op de uitkomst van uw eerdere verzoeken.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd en evenmin nieuwe documenten of bewijsstukken hebt aangebracht die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, m.n. de vrees die u in Roemenië had voor de smokkelaars.

Er kan zeker begrip worden opgebracht wat betreft de eventuele problemen die u zou ervaren in België (o.a. uw dakloosheid, u kan niet samenwonen met uw vrouw, u kan hier niet werken). De bevoegdheid van het CGVS strekt zich echter enkel tot het al dan niet erkennen van de hoedanigheid van vluchteling of het toekennen van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze sociaal-economische problemen die u in België zou kennen vallen hier dus niet onder." (eigen onderlijning).

Door in verzoekschrift opnieuw aan te halen dat hij op straat leeft, plaatst verzoeker deze motieven niet in een ander daglicht. Dit is evenmin het geval in zoverre hij hieraan vastknoopt dat hij in Roemenië ook afhankelijk zal zijn van de Roemeense opvangcapaciteiten.

De Raad beklemtoont dat verzoeker niet betwist dat hem in Roemenië internationale bescherming werd toegekend. Het weze benadrukt dat uit het vigerende EU-acquis, meer bepaald de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: richtlijn 2011/95/EU), blijkt dat de verleende beschermingsstatus onverkort blijft gelden zolang er een nood is aan bescherming en dat deze slechts in uitzonderlijke, limitatief bepaalde omstandigheden kan worden ingetrokken of beëindigd (cf. de artikelen 11, 14, 16 en 19 van de richtlijn 2011/95/EU). Verzoeker brengt geen concrete gegevens of verifieerbare elementen bij die aantonen dat er sprake zou zijn van een intrekking of opheffing van de hem verleende status conform voormelde richtlijn, noch bevat het administratief dossier enige concrete aanwijzing in die zin.

De Raad merkt in dit verband verder op dat waar de bewijslast met betrekking tot de eerder verleende internationale bescherming(sstatus) in toepassing van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 3° bij het Commissariaat-generaal berust, eens hieraan voldaan is, zoals in casu, het aan de verzoeker die de actualiteit of effectiviteit van deze bescherming ter discussie stelt, persoonlijk toekomt om aan te tonen dat hij niet (meer) op deze bescherming kan rekenen (cf. RvS 8 april 2020, nr. 13710 (c)). Verzoeker laat na dergelijk bewijs te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij in Roemenië actueel niet meer over de internationale beschermingsstatus zou beschikken.

De Raad benadrukt verder dat er onderscheid dient te worden gemaakt tussen de verleende internationale beschermingsstatus enerzijds en de daaraan gekoppelde verblijfstitel anderzijds. De Raad wijst er voor de volledigheid op dat het aan verzoeker toekomt om, gelet op het gegeven dat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat hij actueel nog steeds internationale bescherming in Roemenië geniet, op concrete wijze aan te tonen dat het bekomen van geldige verblijfsdocumenten, desgevallend mits het vervullen van een aantal formaliteiten, niet langer tot de mogelijkheden behoort. Verzoeker laat na dergelijke bewijzen te leveren. Hij brengt geen elementen aan waaruit blijkt dat hij niet naar Roemenië zou kunnen terugkeren en er zijn (verblijfs)documenten niet zou kunnen verlengen/vernieuwen.

De Raad benadrukt verder dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Roemenië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terechtkomt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of hierop verder borduren, zoals verzoeker doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt. Hij maakt niet in concreto aannemelijk in Roemenië geen toegang te hebben tot onder meer de nodige huisvesting, laat staan dat hij aantoonst dat hij bij de Roemeense autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Roemenië de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Dit is evenmin het geval waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene (landen)informatie. Dergelijke informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog, hetgeen niet afdoende is.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.

5. Bijgevolg lijkt verzoeker geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming."

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, Parl.St. Kamer, 2010-2011, nr. 53

0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 2 juli 2021, voert verzoekende partij aan dat onterecht geen rekening werd gehouden met de zware problemen die zij heeft gekend. Verzoekende partij wijst erop dat zij slachtoffer was van discriminatie en zij zal terecht komen in een situatie van ernstige deprivatie.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij, Iraaks staatsburger, geen concrete en dienstige argumenten bijbrengt die afbreuk (kunnen) doen aan de in voormelde beschikking opgenomen grond.

In zoverre verzoekende partij met haar betoog ter zitting omtrent de zware problemen die zij heeft gekend en waar volgens haar geen rekening mee werd gehouden, doelt op de problemen die zij in haar land van herkomst Irak en/of hier in België zou hebben gekend/kennen, beklemtoont de Raad dat deze *in casu* niet relevant zijn. De Raad benadrukt dat aan verzoekende partij in (augustus) 2017 internationale bescherming werd toegekend door de Roemeense autoriteiten, die haar vrees jegens Irak reeds hebben beoordeeld.

Het staat genoegzaam vast en verzoekende partij betwist niet dat zij in Roemenië internationale bescherming heeft verkregen. Ze toont niet aan dat zij deze bescherming er, omdat haar internationale beschermingsstatus er zou zijn ingetrokken of beëindigd, heden niet meer zou genieten.

De Raad herneemt vervolgens de grond in de beschikking van 2 juli 2021, en stelt vast dat verzoekende partij hier geen ander licht op werpt, waar wordt *“benadrukt (...) dat, in navolging van het Hof van Justitie in zijn arrest Ibrahim e.a. van 19 maart 2019 in de gevoegde zaken C-297/17, C-318/17, C-319/17 en C-438/17 (Grote kamer), de individuele situatie en persoonlijke ervaringen van verzoeker in Roemenië van wezenlijk belang zijn bij de beoordeling van het verzoek, waar het aan hem toekomt om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend, te weerleggen. Verzoeker dient zelf in concreto aan te tonen dat de tekortkomingen in de EU-lidstaat waar hij internationale bescherming geniet, in casu Roemenië, een bijzonder hoge drempel van zwaarwegendheid bereiken, waardoor hij in een situatie terecht komt die zo ernstig is waardoor zijn toestand kan gelijkgesteld worden met een onmenselijke of vernederende behandeling. Het herhalen van eerder afgelegde verklaringen of hierop verder borduren, zoals verzoeker doet, is niet van aard afbreuk te kunnen doen aan of een ander licht te kunnen werpen op hetgeen werd vastgesteld in de bestreden beslissing. Dit is evenmin het geval waar verzoeker enkele algemene beweringen opwerpt. Hij maakt niet in concreto aannemelijk in Roemenië geen toegang te hebben tot onder meer de nodige huisvesting, laat staan dat hij aantoonst dat hij bij de Roemeense autoriteiten een eventuele gebrekkige toegang zou hebben aangekaart en hij in Roemenië de aan zijn beschermingsstatus verbonden rechten en voordelen niet zou kunnen laten gelden. Dit is evenmin het geval waar hij in zijn verzoekschrift verwijst naar en citeert uit algemene*

(landen)informatie. Dergelijke informatie kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie op zich volstaat niet om a priori te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoeker toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat hij zich kan beroepen op de bescherming die hem in Roemenië werd verleend, te weerleggen, waar hij echter, net zoals dit eerder in het kader van zijn vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoeker voert immers slechts een algemeen betoog, hetgeen niet afdoende is.

Het algemeen en herhalend verweer vanwege verzoeker is niet dienstig om de in casu pertinente motieven van de bestreden beslissing die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier te ontkrachten.”

Met haar uiterst algemene, geenszins verder toegelichte of enigszins onderbouwde opmerking ter zitting dat zij slachtoffer was van discriminatie en terecht zal komen in een situatie van ernstige deprivatie, doet verzoekende partij op generlei wijze afbreuk aan voormelde en de overige in voornoemde beschikking en de bestreden beslissing gedane concrete vaststellingen.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan de in de beschikking van 2 juli 2021 opgenomen grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting negen december tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS